

Maja Žvanut

PRIMOŽ TRUBAR KOT VARUH PRUNERJEVIH OTROK
IN ZAPUŠČINE

Na Ožbaltovo (5. avgusta) 1535 je ljubljanski meščan mesar Tomaž odjezdil na Ptuj, da bi nakupil živine. Ko se je nekaj dni pozneje vračal, je v kraju »Na gorici oder Ponigkl«,¹ kot pravi vir, na smrt zbolel. Prosil je za spovednika — k njemu je prišel pomožni duhovnik pri sv. Martinu v Ponikvi Luka Zarius —, po opravljeni spovedi pa je želel še pred pričami povedati svojo poslednjo voljo glede premoženja, ki ga je imel. Temu dejanju so prisostvovali že omenjeni duhovnik Luka, mežnar Jurij Majko in njegova žena ter njegova popotna tovariša, mesar Gregor iz Gorice in Nikolaj Traunker iz Ljubljane. Zatem je res umrl in bil pokopan pri sv. Martinu.

Njegove določbe o zapuščini so priče posredovale v Ljubljano njegovi vdovi Neži² in njenemu očetu Žigi Prunerju. Že 13. avgusta so v hiši in mesnici pokojnega Tomaža naredili popis imetja ob prisotnosti mestnega sodnika Jošta Gwernerja, treh meščanov in Tomaževega tasta Žige Prunerja. Ta dokument je shranjen v svežnju spisov pod skupnim naslovom Inventar po pokojnem mesarju Tomažu v Arhivu RS v seriji testamentov.³ V njem so med drugimi tudi dopisi predstavnikov oblasti, ki potrjujejo verodostojnost oseb, ki so bile priče pri Tomaževem ustno izrečenem testamentu in iz katerih se hkrati seznanimo z dogodkom (za duhovnika Luko je jamčil nadduhovnik Savinjske doline Žiga Grabschof iz Laškega, za Gregorja iz Gorice goriški sodnik in za mežnarja Jurija gospod Jurij z Lindeka).

Zapisano besedilo testamenta ni ohranjeno, vendar je iz nadaljnjih postopkov in iz nekaterih prilog moč sklepati, da je Tomaž vse, kar je imel, zapustil svoji ženi, s katero ni imel otrok, za izvrševalca oporoke pa je določil tasta Žigo, ki je popisal tudi zaloge v trgovini (meso in žito) in pri tem opravil delitev na svoj in Tomažev del: očitno sta z živino (in morda tudi z žitom) trgovala skupaj. V inventarju sta zanimivi zlasti dve, sicer skopo sumirani listini, ki ju je hranil Tomaž in ki dajeta nekaj namigov na trgovske in morda tudi sorodstvene stike v njih omenjenih oseb. Tu je najprej listina iz leta 1525, ki je odpustnica (abschied brief) Jožefa Lamberga »Prunerju« na hubo, ki jo zaseda. Druga listina pa je bila napisana 2. aprila 1526 v cerkvi sv. Petra v Ljubljani in z njo Matija Lazarini, Gregor Jernejev sin s Čemšenika, Andrej Posatiz in Primož »von Prun« potrjujejo, da so mesarju Tomažu izplačali zaprosenih 15 ogrskih dukatov. Vzdevek Primoža, »von Prun« (s Studenca), kaže na njegov izvor, zelo verjetno pa tudi na povezavo s priimkom Tomaževega tasta Žige.

Izvršitelj oporoke je imel tudi nalogo izterjati in poplačati Tomaževe terjatve in dolgove po priloženem spisku. Tu niso navedene kake visoke številke, kar kaže na razmeroma skromen obseg njegovega poslovanja. Kot zanimivost kaže omeniti še to, da je iz inventarja razvidno, da je imel mesar Tomaž lasten pečatnik.

¹ Ta kraj je skoraj gotovo Ponikva med Smarjem pri Jelšah in Sentjurjem pri Celju, nedaleč od glavne ceste Celje—Ptuj. Glej v: Atlas Slovenije, MK, Ljubljana 1985 in J. Höfler, Trije popisi cerkva in kapel na Kranjskem in Slovenskem Štajerskem s konca 16. stoletja, Viri za zgodovino Slovencev, SAZU, Ljubljana 1982.

² Neža je bila Tomaževa druga žena. Iz ljubljanskih mestnih zapisnikov namreč izvemo za tožbo, ki jo je marca 1537 sprožila Doroteja, žena mesarja Andreja kot »naravna dedinja« po svoji pokojni teti Ursani, ženi pokojnega mesarja Tomaža, zoper Žigo Prunerja kot varuha in imetnika hiše in zemljišča pokojnega mesarja Tomaža. Očitno je spodbijala Tomažev testament, saj je zahtevala polovico tega premoženja. Tretji narok je bil odložen zaradi težke bolezni Žige Prunerja, ki je kmalu zatem tudi umrl. ZgALJ, Cod. I/3, fol. 53^r, 54, 57, 61.

³ Arhiv RS, Test. Grupa I, Lit. P, št. 2.

Žiga Pruner ni utegnil dovršiti svoje naloge, saj je že čez dve leti umrl: nek droben zapis nam pove, da so popolno poravnavo Tomaževih terjatev in dolgov opravili šele leta 1541. Nedvomno sta bila povezanost Tomaževih in Žiginih poslov in pa dejstvo, da Žiga ni utegnil izpolniti svojih nalog izvrševalca oporoke, razlog, da so med Tomaževe zapuščinske akte spravili tudi Žigine. Inventar imetja po pokojnem Žigi Prunerju so delali 19. novembra 1537 v njegovi hiši v Ljubljani. Iz uvodnih stavkov tega dokumenta razberemo, da je Pruner naredil oporoko že 26. marca in za izvršitelja določil ljubljanskega župana Vida Khisla in trgovca Janža Weilhamerja, kar kaže, da je bil z njima vsaj v trgovskih, če ne tudi prijateljskih stikih. V njej je zapisal, da vse premoženje, ki ga je bil s trdim delom spravil skupaj, zapušča ženi Katarini in sinovom Andreju, Simonu, Nikolaju, Krištofu, Boltežarju in Melhiorju. Hči Neža, vdova po mesarju Tomažu, je bila v tem času ponovno poročena, tudi tokrat z mesarjem, Matevžem Globačem. Ni sicer izrecno omenjeno, vendar se zdi — in tudi v navadi je bilo tako —, da je Khisla in Weilhamerja tudi prosil, naj ženi pomagata pri upravljanju premoženja ter vzreji in vzgoji sinov, ki so bili še mladoletni. Iz teksta nadalje vidimo, da je Žiga trgoval z vinom (vipavcem) in mesom, o svojih poslih pa vodil trgovsko knjigo, ki je izrecno omenjena.

Khisl in Weilhamer sta poskrbela za bodočnost vsaj enega od sinov, Krištofa, ki je hodil v latinske šole, kar dokazuje popis knjig v njegovem zapuščinskem inventarju, in se končno neznanu kje izučil za steklarja. V najem je vzel Khisl-Weilhamerjevo steklarno na Fužinah pri Ljubljani in si v letih svojega delovanja naredil lepo premoženje.

Ko je spomladi 1563 zbolel, je narekoval testament, ki nosi datum 1. aprila 1563.⁵ Original se nam ni ohranil: tu je le prepis, ki ga je naredil 10. julija javni notar in mestni pisar v Ljubljani Lenart Budina, razen njega pa še prepis kodicila k testamentu, ki ga je bil 11. maja na pokojnikovo željo zapisal Primož Trubar, prepisal pa spet Budina. Pruner je torej umrl v času med 11. majem in 2. julijem, ko so že delali inventar njegove zapuščine.⁶

Prunerjev testament je zanimiv in dragocen dokument svojega časa, zato si ga je vredno pobliže ogledati. V svoji težki bolezni se obrača (po sledečem vrstnem redu) na taščo Barbaro Andrian,⁷ njenega sina in svojega svaka Piera, dalje na svaka Hansa Englshauserja in njegovo ženo, na lastno ženo Magdaleno, ki jo imenuje »zakonsko hčer moje gospe tašče« (!), prav posebno pa še na »svojega ljubega gospoda in očeta« Primoža Trubarja. Ne omenja pa svojih bratov, ki so v tem času živeli še trije.

Svojo dušo pobožno izroča Bogu, telo pa naj krščansko pokopljejo pri farni cerkvi sv. Petra. Med pogrebnim obredom naj pojejo psalme, ob grobu naj se žalujočim v poboljšanje in tolažbo glasi »ein christliche trostliche Ermanung«. Ženo, taščo in svaka Piera prosi, naj otroke Hansla, Margaretizo in Barbele, ki so bili še majhni, vzgojijo v strahu božjem. Sina naj dajo učiti latinščine, da bo šel lahko v gramatiko. Če se bo tam izkazal, naj postane pridigar, sicer pa naj se poprime pisarstva.

Dalje naroča, kaj naj se zgodi s steklarno na Fužinah ter z zalogami stekla in surovin, ki so še tam.⁸ Izjavlja, da je dve hiši, v katerih stanuje, kupil od svojih bratov in ju popolnoma odplačal, tako da ni nikomur nič več dolžan.

⁴ Nikakor ne v Benetkah, ki so v tem času s strogimi prepovedmi že varovale svojo skrivnost izdelovanja stekla. To temo osvetljuje članek M. Kos, Ljubljanske steklarne in njihovi izdelki v 16. stoletju, Kronika 1991/3.

⁵ Arhiv RS, Test. Grupa I, Lit. P, št. 7.

⁶ ibid.

⁷ Barbara Andrian je morala biti sposobna poslovna ženska. Mož Piero, doma iz Gaundina na Bergamaškem, ji je v oporoki z dne 13. oktobra 1548 zapustil vse svoje premoženje, hišo, trgovino in stojnico, in določil, naj skupaj z njegovim bratom Jacominom vzgojita njegovih petero mladoletnih otrok, Veroniko, Magdaleno, Marto, Piera in Elijo. Andrian je imel mnogo trgovskih partnerjev v Samoboru, od koder je bila večina njegovih dolžnikov. Arhiv RS, Test. Grupa I, Lit. A, št. 1.

⁸ Popis stekla v steklarni na Fužinah so opravili varuhi, med njimi Primož Trubar. O tem več v: M. Kos, n. d.

Sledijo denarna volila: bratom Boltežarju, Melhiorju in Gašperju zapušča 50 fl v želji, da bi vendar že začeli pobožno in častivredno živeti, k čemur jih je že tolikokrat opominjal. Revnim in pomoči potrebnim zapušča 50 fl. Ženo prosi, naj hčeri, ko odrasteta, s pomočjo dobrih prijateljev primerno poroči in jima vsaki izplača 300 fl dote, kar ostane po odpravi hčera, pa naj dobi sin kot nosilec moške linije. Ženi pripada dota, ki jo je prinesla v zakon in še 100 fl. Del denarja naj varno naložijo, da bo prinašal vsaj 5 odstotkov obresti letno. Dolgove, ki so zapisani v njegovih knjigah, naj vestno poplačajo. Njegov oklep in orožje naj ostanejo pri hiši in naj jih vzdržujejo, prav kakor obe hiši, od katerih naj redno plačujejo činž.

V kodicilu, ki ga je narekoval Trubarju, je še nekaj dodatnih volil: bratom dodaja še 50 fl, tašči, svaku Pieru in taščinemu zetu Boštjanu Rantiću zapušča 100 tolarjev, da bi bili njegovim otrokom dobri varuhi, revežem še 50 fl, Helenki, ženi Hansa Lukeža 20 fl in njenemu bratu Krištofu Strahu 20 fl. Dva tolarja namenja dekli Katri, svaku Pieru pa še dodatne štiri dukate za njegovo zvestobo in da bi se še bolj trudil. Komentar k tem volilom je skorajda odveč: očitno ga je zelo skrbelo, kaj bo z njegovimi otroki in imetjem.

Ob testamentu je ohranjen tudi njegov zapuščinski inventar, ki je bil narejen v navzočnosti Primoža Trubarja, gospe Andrian in njenega sina Piera ter zeta Boštjana, Hansa Englhauserja, predstavnikov ljubljanskega mestnega sveta, treh pokojnikovih bratov in mestnega pisarja Lenarta Budine. Popisali so opremo obeh hiš, od katerih je ena ležala na Placu nasproti škofije, med hišama gospe Enstaller in Lenarta Budine, druga pa prav tako na Placu, pri Kloštrskih vratih nasproti samostana bosonogih avgustincev, med hišama Andreja Glaviča in Jurija Vilpacherja. Tu je najbolj zanimiva njegova majha, a za steklarja in trgovca nenavadna knjižnica: omenjenih je trinajst naslovov knjig, ki so vse latinske, razen prvega dela Spangenbergove Postile, ki je bila v nemščini. Sicer pa je imel Ciceronova dela v različnih izdajah (De officiis, Epistolae familiares), zbrana dela Horaca, dela Terenca, Salusta in Flora, Valerija Maxima, Aula Gelliusa, od nabožnih del pa teološki slovar in rimski brevjar. Ker je bil brez dvoma protestant, da med knjigami ni bilo Biblije, pa tudi nobenega molitvenika.

Zelo natančno so popisali tudi denar, ki ga je imel zapečatenega v hiši gospe Andrian: različnost novcev kaže na smeri njegovega trgovanja, a tudi na vso kompliciranost trgovskega poslovanja v tistem času. Tu so bili: petaki, črni pfenigi, močeniği, različni baci, pfuntnerji, tolarji, groši, papeški dukati, salzburjerji, zlati ogrski dukati — dvojni in navadni, zlate krone, dvojni španski dukati, klagenfurterji, salzburški in drugi zlati dukati in zlat portugalski veliki pfenig. Skupno je bilo denarja za 5785 fl. V testamentu je sam ocenil, da ima poleg tega še terjatev za 940 fl, v zalogah stekla za 1600 fl, v zalogah pepelike, kamna in lesa pa za 446 fl. Če ne upoštevamo vrednosti obeh hiš z opremo, je tako ženi in otrokom zapustil 8771 fl.

To je bila tista »velika težka dediščina«, o kateri govori Primož Trubar v svojem pismu z dne 6. junija 1576, poslanem iz Derendingena ljubljanskim mestnim očetom.⁹ Tudi ta dokument, ki ga je pisala druga roka, Trubar pa samo podpisal z že močno starčevsko pisavo, je vložen med zapuščinske akte Krištofa Prunerja.

Vsebina tega pisma, ki ga bom v celoti v originalu navedla ob koncu,¹⁰ je v kratkem naslednja:

Trubar z njim očitno odgovarja na pisanje ljubljanskega magistrata glede Prunerjeve dediščine in hkrati tudi na pismo Piera Andriana njemu v isti zadevi. Andrian ga je verjetno terjal za poročilo o upravljanju dediščine, na kar

⁹ Arhiv RS, Test. Grupa I, Lit. P, št. 7.

¹⁰ Pri transkripciji se opiram na načela, upoštevana v delu: J. Rajhman, Pisma Primoža Trubarja, SAZU, Ljubljana 1986.

Trubar odgovarja, da on za to delo nikoli ni dobil niti beliča in se zaradi tega ne čuti dolžnega podajati obračun in poročilo. Vendar pa po lastni vesti zaradi tega še ne misli, da ni odgovoren za to, kar se dogaja s to zapuščino, zlasti še, ker je edini preostali Prunerjev otrok, ena od hčera, sedaj že odrasla in godna za možitev. Pokojni Pruner ga je namreč od srca prosil, naj poskrbi za vzgojo otrok, pa tudi za to, da bodo njegova testamentarna določila točno izpolnjena. Tega ni mogel storiti, saj je moral zavoljo svoje vere in poklica zapustiti domovino; gospa Andrian in Hans Englshausen sta umrla, umrl je tudi Trubarjev namestnik v tej varuški zadevi Jurij Sayerle, in tako je Piero Andrian sam prevzel skrb za zapuščino. Vendar v vseh preteklih letih ni niti enkrat naredil obračuna, kar pa je prav sedaj, ko je hči godna za možitev, nujno potrebno. Trubar toži, da je star in pogosto bolan, zato bi zadevo rad videl urejeno. Mestne očete prosi, da bi kot po pravu najvišji varuhi izmed sebe imenovali njegovega namestnika — predlaga Lenarta Hrena — in prijeli Andriana, da poda obračun, ki ga sedaj lahko prevzame tudi že hči. Po deželnem in mestnem pravu bi moral namreč varuh tak obračun narediti vsako leto ali pa vsaj na tri leta, da bi magistrat lahko spremljal, kaj se dogaja s sirotami in zapuščino. To se sedaj mora storiti, v nasprotnem primeru bo moral on odgovarjati pred Bogom in pred ljudmi ter ob poslednji sodbi.

Zanimiv je tudi pripis, ki ponovno dokazuje, da je bil Trubar v stalnem stiku s slovenskim protestantskim občestvom. Iz njega izvemo, da je pismu priložil »nekaj močnega papirnatega orožja zoper slovenskega hudiča in Antikrista«, ki naj si ga izposodijo pri Krištofu Spindlerju in ga prebirajo v krogu svojih družin, da bodo ostali v pravi veri.

Na zadnji strani pisma je pripis mestnega pisarja, da je bilo le-to obravnavano na magistratu dne 24. junija, in da je bil čez dva dni poklican pred mestne očete Piero Andrian. Naložili so mu, naj v štirih tednih poda obračun in poroča o vsem, kar je dotlej počel s Prunerjevo zapuščino, da se bo magistrat v skladu z zakonom vedel odločati o nadaljnjem postopku.

Den ehrnuessten, fürsichtigen, ersamen vnnnd weisen herren, herrn N. N. burgermaister, richter vnnnd rath der löblihen haubstat Laybach in Crain etc., meinen gebiettunden vnnnd groß günstigen herren. Im landts Crain.

Ehrnuesst, fürsichtig, ersam, weiß, gebietttund vnnnd günstig lieb herren, e. e. w. wünsch ich von gott durch Christum alles guets, mit erbietung meiner gehorsamen, willigen dienst zuuor. Vnnnd gib hiemit zuuernemen, daß ich derselben schrifftliche antwort auff mein schreiben, die gerhabschafft des Christoffen Pruners saligen verlassnen guets halber betreffend, vnnnd des herrn Piero Andrian auff mein schreiben antwort vnnnd bericht, hab ich empfangen vnnnd den inhalt wol vernomen, vnnnd an dem gegenbericht des herren Andrian, daß ich gar nihts von obgemelten guett in henndn, auch nie nihts weder haller noch phening empfangen. Darumb ich kheim khein raittung noch verantwortung schuldig, bin ich wol zufriden vnnnd vergnügt, auff daß mier noch meinen erben khain nahthail oder anforderung wuolgen soll. Aber daß ich khein nahfrag, sorg oder aufsehen, wie man mit dem gemelten guett hauset vnnnd zufordert, ob der erb, die ainige tochter, wol vnnnd christlich auffgezogen vnnnd mit ainem gottsäligen ehrlichene man versorgt werde haben soll, daß khan ich bey mier vnnnd in meinem gewissen nit finden. Den gedachter Pruner saligen hatt sein hochst vertrauwen in mich gesezt, vnnnd in seiner letsten läglichen kranckheit von herzen gebetten vnnnd ermant, daß ich khein vleiß noch muehe sparren soll auff daß seine khinder, deren dazumahl noch drey lebeten, in gottes forcht vnnnd guetter zuht werden erzogen, vnnnd daß man mit seinem verlaßnen guett, wie er in seinem testament verordnet, recht umbgehe. Vnnnd dieveil der Hanns Engelhaußer vnnnd des Andrian muetter, welche neben mier seine testamentario gewesten, mit tod abgangen, vnnnd sich der Piero Andrian diser grosser schwerer gerhabschafft allein vnnnderstannden, vnnnd so lange zeit, in 13 oder 14 jaren, khein rechnung gethan, vnnnd ich wisse niht, wie er mit dem verlassnen guet hanndle, vnnnd was er in der zeit dem erben erobert. Darzue so ist nun die guette tochter, welche der ainig erb ist, zu irem alter khomen, daß sie sich verheiraten mag vnnnd soll, zu dem bedarff sie auh guetten rath vnnnd threuen beistannnd. Vnnnd nachdem ich ausser sonnder shickungen gottes

von wegen ausbraitung seines worts vnnnd seiner khirchen in vnnserm vatterland zum gueten, mich in das ellend geshichkt, vnnnd mich also lang in schweren verfolgungen vnnnd grossen lanngwüringen kranckheiten in disem zeitlichen leben bißher erhalten, deswegen erkhennt mich schuldigh nah meinem vermögen vnnnd gelegenheit, dem willen begern vnnnd vertrauen des Pruners seligen nah zukhomen.

Hierauff am e. e. w. ist abermals mein gehorsam, hohvleissig bitten. Nahdem ir von rehtswegen die obristen gerhaben sind, auch mein substitut der from gottsalig herr Jörg Seyerle, den der Andrian zu seinem mitgerhaben angenommen, gestorben, ir wöllet auß euch ainen anndern an mainer statt, nämlich der herrn Leonharten Khreen, auß habenden rechten vnnnd gewalt verordnen, bestellen vnnnd volligen gewalt, der ainem gerhaben zuestehet, übergeben, vnnnd den herrn Andrian dahin halten, daß er vor euch, oder von euch verordenten ehrlichen personen, sein rechnung thue. Den die dochter, der recht erb, ist nun zu irem alter vnnnd verstand erwachsen vnnnd khomen, daß sie wol mag neben ehrlichen, vertrauten vnnnd verstendigen personen die rechnung annemen: so vermögen auch die gemaine lanndtsrechten vnnnd breüch vnnnd der fürnembsten stetten statuten, daß man von den gerhaben niht allein, wen die phlegkhinder erwachsen, sonnder jürlich, oder doch abwegen über drey jar, von den gerhaben ain magistrat rechnung vnnnd ein grundlichen bericht empfangen vnnnd wissen soll, wie man mit der phlegkhinder vnnnd waisen guet haüße. Solliches e. e. w. zuthuen will mich gänzlich versehen, wo niht, so will ich dieselbigen gegen gott vnnnd der welt alhie vnnnd am jüngsten gericht verantworten lassen. Vnnnd thue hiemit mich sambt der obgemelten waisen gehorsamlich vnnnd threwlich beuelhen. Geschriben zu Derndingen am sechsten juny anno 76.

E. e. w. gehorsamer vnnnd dienstwilliger

Hiemit e. e. w. shickh ich abermals ein starckhe papierene püchsen wider den windischen teüffel vnnnd antichrist, von deren soll ein jeder eine vom herrn Christophen Spindler nemen, vnnnd seinem hausvolckh vleissig oft vorlesen. Dardurch werden sie in rechten glauben, vnnnd wie sie irem berueff anndworten sollen, aus gottes wort vnnnterrichtet.

Primus Truberus manu sua subscripsit

Zusammenfassung

PRIMUS TRUBER ALS VORMUND UND ERBSCHAFTSREUHÄNDER DER PRUNERSCHEN KINDER

Maja Žvanut

Im Archiv der Republik Slovenien befinden sich in einer Serie von Testamenten zwei Bündel von Hinterlassenschaftsakten: das erste bezieht sich auf den Ljubljanaer Fleischer Thomas (gestorben im August 1535 auf der Heimkehr aus Ptuj, wo er Vieh gekauft hatte), der mit Agnes, der Tochter des Ljubljanaer Kaufmanns Sigismund Pruner verheiratet war; das zweite bezieht sich auf Christoff Pruner (gestorben 1563), Bruder von Agnes, der die berühmte Glaserei in Fužine bei Ljubljana in Pacht hatte. Die Akten gewähren uns Einblick in Herkunft der Familie (wahrscheinlich aus dem Dorf Studenec bei Fužine), aber auch in die geschäftlichen und privaten Beziehungen zwischen den Pruners und den Glasereibesitzern Hans Khisl und Hans Weilhamer.

Noch interessanter aber ist, daß sich in dem Testament Christoff Pruners ein bislang unbekannter Brief von Primus Truber befindet, der bei der Abfassung des Prunerschen Testaments und des späteren Hinterlassenschafts-Inventarverzeichnisses zugegen war. Pruner setzte Trubar neben anderen zum Testamentsvollstrecker ein, bat ihn aber besonders, für die Erziehung seiner Kinder zu sorgen. Trubar mußte jedoch bereits zwei Jahre später seine Heimat für immer verlassen und konnte nicht weiter verfolgen, was mit der Erbschaft geschah. In diesem Brief, der am 6. Juni in Derndingen geschrieben wurde, machte Trubar die Stadtväter von Ljubljana auf die Nachlässigkeit des einzigen verbliebenen Hüters der Prunerschen Erbschaft, Piero Andrian, aufmerksam, der all die Jahre keine Rechenschaft über den Vermögensstand abgelegt hat. Er bittet den Magistrat, Rechenschaft von Andrian zu fordern, da das einzige verbliebene Kind Pruners, eine Tochter, inzwischen volljährig geworden sei.

In der Anlage des Beitrags befindet sich eine vollständige Abschrift des Briefes von Trubar.